

Rodzaj dokumentu	Interpretacja indywidualna
Sygnatura	DFP-Fn-I.3120.9.9.2023
Data	2024-03-12
Autor	Prezydent Miasta Łodzi
Temat	Opodatkowanie podatkiem od nieruchomości stacji ładowania pojazdów elektrycznych
Słowa kluczowe	podatek od nieruchomości, budowle, stacje ładowania pojazdów elektrycznych

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Łodzi działając na podstawie przepisu art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 01.12.2023 r. (data wpływu 12.12.2023 r.) w sprawie wydania indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości,

postanawia

uznać, że stanowisko przedstawione we wniosku w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości stacji ładowania pojazdów elektrycznych w świetle art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.) – jest **nieprawidłowe**.

UZASADNIENIE

W dniu 12.12.2023 r. do Wydziału Finansowego Urzędu Miasta Łodzi wpłynął przez ePUAP wniosek o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, tj. art. 1a ust. 1 pkt 2, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.) w sprawie opodatkowania podatkiem od nieruchomości stacji ładowania pojazdów elektrycznych.

We wniosku zostało przedstawione następujące zdarzenie przyszłe.

Wnioskodawca posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Polski i jest zarejestrowany jako czynny podatnik VAT w Polsce. Główny zakres prowadzonej przez Spółkę działalności obejmuje obszar hurtowej sprzedaży oraz dystrybucji paliw. Spółka zarządza także siecią stacji paliw.

Wnioskodawca w przyszłości zamierza rozszerzyć zakres prowadzonej działalności poprzez działalność związaną ze stacjami ładowania pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 1083, dalej „ustawa o EiPA”). Przede wszystkim Wnioskodawca występując jako właściciel i operator stacji ładowania planuje umożliwiać ładowanie pojazdów elektrycznych zarówno klientom biznesowym (przedsiębiorstwa, głównie podatnicy VAT) oraz konsumentom (osoby fizyczne, nieprowadzące działalności gospodarczej).

Stacje ładowania pojazdów Spółka planuje lokalizować zarówno na gruntach stanowiących jej własność, jak również na gruntach stanowiących własność partnerów biznesowych, które to grunty będą przedmiotem umów dzierżawy. Zgodnie z przyjętym

modelem biznesowym, Wnioskodawca planuje rozszerzyć zakres prowadzonej działalności wyłącznie o stacje ładowania pojazdów:

- a) posadowione na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji,
- b) przymocowane do powierzchni w postaci betonowej czy żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego.

Stacje ładowania będą mocowane do ww. fundamentu / powierzchni szpilkami fundamentowymi, na które po posadowieniu (wstawieniu w otwory montażowe stacji) zostaną nałożone nakrętki.

Stacja ładowania pojazdów będzie spełniać warunki techniczne określone w ustawie o EiPA oraz rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie wymagań technicznych dla stacji ładowania i punktów ładowania stanowiących element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego (Dz.U. z 2019 r., poz. 1316). Stacja ładowania pojazdów składać się będzie przede wszystkim z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego. W skład stacji wchodzić będą przede wszystkim następujące elementy techniczne:

- gniazdo ładowania AC,
- dotykowy wyświetlacz,
- przewody,
- czytnik RFID (RFID to technologia, która wykorzystuje fale radiowe do przesyłania danych oraz zasilania elektronicznego układu stanowiącego etykietę obiektu przez czytnik, w celu identyfikacji obiektu),
- obudowa ładowarki z blachy (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia),
- w środku urządzenia – część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa,
- celem zapewnienia zasilania w stacji ładowania – przewody zasilające, przechodzące poprzez fundament / powierzchnię pod stacją ładowania.

Moc przyłączeniowa stacji wynosić będzie odpowiednio 60 kW / 120 kW / 180 kW. W zależności od wybranej konfiguracji konkretna stacja ładowania może być przeznaczona do ładowania pojazdów elektrycznych wyposażonych w złącze ładowania Combo-2 (Type2/mode4), Combo-2 HPC (Type2/mode4), CHAdeMO, gniazdo AC (Type2/Mode3). Planowany przez Spółkę model stacji ładowania umożliwi w dowolnym momencie przeniesienie jej do innej lokalizacji bez uszkodzenia płyty fundamentowej / powierzchni (np. z wykorzystaniem wózka widłowego).

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytanie dotyczące zdarzenia przyszłego.

Czy stacja ładowania pojazdów elektrycznych będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zdarzenia przyszłego.

Zdaniem Wnioskodawcy, stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (z wyłączeniem ewentualnego fundamentu bądź podobnej powierzchni opisanej w zdarzeniu przyszłym).

Wnioskodawca zacytował przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.; dalej „ustawa PoN”), w oparciu o które uzasadnił swoje stanowisko.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy PoN opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty,
- 2) budynki lub ich części,

3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ustawa PoN zawiera również definicje legalne poszczególnych przedmiotów opodatkowania. Za budynek uznaje się taki obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l.).

Przez budowlę natomiast należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który nie jest klasyfikowany jako budynek jak również jako obiekt małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy PoN).

Zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 682, dalej „ustawa PB”) przez obiekt budowlany rozumie się budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Na gruncie regulacji prawa budowlanego przez budynek rozumie się obiekt budowlany, który cechuje się trwałym związaniem z gruntem, wydzielaniem z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 3 pkt 2 ustawy PB). Zatem należy stwierdzić, że definicja budynku zawarta w ustawie PoN jest tożsama z definicją zawartą w ustawie PB.

Treść art. 3 pkt 3 ustawy PB definiuje budowlę jako każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Różnica pomiędzy definicją budowli zawartą w prawie budowlanym a definicją zawartą w regulacjach podatkowych jest taka, że w ustawie PB ustawodawca wskazał przykładowy katalog obiektów klasyfikowanych obligatoryjnie jako budowla.

Zgodnie z przytoczoną definicją budowli zawartą w ustawie PoN za budowlę uznaje się również urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, które związane jest z obiektem budowlanym i zapewnia możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Art. 3 pkt 9 ustawy PB wskazuje, że przez urządzenie budowlane rozumie się urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniającym możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Ciężar ponoszenia PoN spoczywa na osobach fizycznych, osobach prawnych oraz jednostkach organizacyjnych, w tym spółkach nieposiadających osobowości prawnej, które są m.in. właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy PoN). W przypadku PoN podstawę opodatkowania stanowi odpowiednio:

- 1) dla gruntów – powierzchnia,
- 2) dla budynków lub ich części – powierzchnia użytkowa,
- 3) dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – wartość tych budowli określona zgodnie z przepisami o podatkach dochodowych.

Z powyższych przepisów wynika, że na potrzeby PoN jeden obiekt może być zaklasyfikowany wyłącznie do jednego przedmiotu opodatkowania, tj. albo jako grunt, albo jak budynek, albo jako budowla.

Mając na uwadze zarówno treść przytoczonych przepisów ustawy PoN oraz ustawy PB, za budowlę objętą PoN uznaje się taki obiekt budowlany, który:

- jest obiektem budowlanym wzniesionym z użyciem wyrobów budowlanych oraz nie jest budynkiem lub obiektem małej architektury, albo
- jest urządzeniem budowlanym w rozumieniu przepisów ustawy PB oraz zapewnia możliwość użytkowania danego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Odnosząc się do przedstawionego przez Spółkę zdarzenia przyszłego oraz opisu urządzenia technicznego w postaci stacji ładowania pojazdów elektrycznych, należy wskazać, że będzie to obiekt, który zostanie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych, a tym samym stanowić będzie obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy PB. Podatkowa definicja budowli odwołuje się bowiem do definicji obiektu budowlanego w rozumieniu ustawy PB, która to ustawa definiuje obiekt budowlany jako m.in. budowlę wzniesioną z użyciem wyrobów budowlanych. Tym samym pierwsza przesłanka podatkowej definicji budowli zostanie spełniona, tj. obiekt będzie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych poprzez przymocowanie urządzenia technicznego do fundamentu. W ocenie Wnioskodawcy opisane we wniosku urządzenie techniczne nie będzie spełniać przesłanek zarówno budynku, jak również obiektu małej architektury.

Skoro opisane przez Spółkę urządzenie techniczne zostanie wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych, a także nie będzie spełniało definicji budynku jak i obiektu małej architektury, należy przeprowadzić ocenę, czy faktycznie urządzenie to stanowi budowlę.

W ustawie PB wskazano rodzaje przykładowych obiektów, które stanowią budowlę – jednak nie jest to katalog zamknięty, a jedynie przykładowe wyliczenie. Mając jednak na uwadze treść art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1997 r. poz. 483) stwierdzić należy, że element konstrukcyjny podatku, jakim jest przedmiot opodatkowania, nie może być ustalany na podstawie domniemania istnienia budowli. Tym samym, wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 3 ustawy PB należy uznać za zamknięte dla potrzeb kwalifikacji prawno-podatkowej.

W wyroku z dnia 13 września 2011 r. sygn. P 33/09 Trybunał Konstytucyjny (dalej TK) stwierdził, że za budowlę dla celów podatkowych mogą zostać uznane „jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 ustawy PB, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej (...) mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”. Pogląd ten był podkreślany również w późniejszym orzecznictwie, przykładowo w jednym z wyroków wskazano, że „za budowlę w rozumieniu przepisów u.p.o.l. należy zatem uznać taki obiekt budowlany, który został jednoznacznie wskazany w definicji budowli bądź w innych przepisach u.p.b.” (wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2018 r. sygn. akt II FSK 2742/16). Tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w jednej z uchwał Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej NSA), w której wskazano, że „do kategorii budowli, objętych opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości, jako przedmiot opodatkowania mogą zostać zaliczone tylko te obiekty, które zostały wyszczególnione w ustawie, w tym przede wszystkim w art. 3 pkt 3 ustawy PB” (uchwała NSA z dnia 29 września 2021 r. sygn. akt III FPS 1/21).

Konieczność dokonywania kwalifikacji poszczególnych obiektów na gruncie PoN wyłącznie w oparciu o ustawę PoN oraz ustawę PB akcentowana jest również w najnowszym orzecznictwie. Przykładowo w jednym z wyroków Wojewódzki Sąd Administracyjny (dalej WSA) wskazał „powyższe oznacza wprost, że w myśl ustawy podatkowej, obiekt budowlany (niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury) oraz urządzenie budowlane (związane z obiektem budowlanym) stanowi budowlę, o ile taki obiekt lub urządzenie jest

obiektem lub urządzeniem budowlanym w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, a nie innych przepisów prawa” (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. sygn. akt I SA/Gl 1542/22). Również w ocenie przedstawicieli doktryny prawa podatkowego wskazuje się, że ocena tego, czy dany obiekt stanowi budowlę podlegającą opodatkowaniu PoN powinna być dokonywana wyłącznie na podstawie ustawy PoN oraz ustawy PB (R. Dowgier i in., Podatki i opłaty lokalne. Komentarz. 2020).

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że w art. 3 pkt 3 ustawy PB ustawodawca nie wymienił wprost stacji ładowania pojazdów elektrycznych, co istotne również w pozostałych przepisach tej ustawy, jak również w załącznikach taki rodzaj obiektu nie został wskazany jak budowla. Tym samym mając na względzie standardy interpretacyjne wyznaczone przez wyrok TK sygn. akt P 33/09 stwierdzić należy, że stacje ładowania nie zostały uznane za budowle, a tym samym nie objęto ich zakresem przedmiotowym PoN.

Faktem jest, iż ustawodawca w art. 3 pkt 3 ustawy PB jako budowle wymienił wolno stojące urządzenia techniczne. Tym niemniej w ocenie Spółki opisane we wniosku stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie będą stanowiły takiego rodzaju obiektu budowlanego. Przez wolno stojące urządzenie techniczne rozumie się takie urządzenie, które nie jest połączone przestrzennie z żadnym obiektem budowlanym, zarówno z budynkiem jak i budowlą, np. fundamentem (W. Morawski w: W. Morawski (red.), T. Brzezicki, K. Lasiński–Sułecki, P. Majka, W. Morawski, Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych – komentarz, Gdańsk 2016, s. 101-102). W opisanym zdarzeniu przyszłym wyraźnie podkreślono, że stacje ładowania, które w praktyce stanowią urządzenie techniczne będą połączone z fundamentem, a zatem z budowlą w rozumieniu ustawy PB i ustawy PoN lub podobną powierzchnią stanowiącą budowlę.

Niemniej jednak należy również wskazać, że za budowlę ustawodawca uważa części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) czy też fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. W opisie zdarzenia przyszłego Spółka wskazuje, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowiąca urządzenie techniczne będzie przymocowana do fundamentu, a w niektórych przypadkach np. do betonowej płyty parkingowej bądź stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. Wnioskodawca stoi zatem na stanowisku, że w tak opisanym zdarzeniu przyszłym budowlą podlegającą opodatkowaniu PoN będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa).

Przyjęte przez Wnioskodawcę stanowisko znajduje potwierdzenie w wydanych na rzecz Spółki indywidualnych interpretacjach. Należy wskazać, że w:

- interpretacji z dnia 14 września 2023 r. znak RFFN4.310.1.2023 wydanej przez Wójta Gminy Chodzież,
- interpretacji z dnia 17 października 2023 r. znak FP.3120.7.3.2023.AL wydanej przez Burmistrza Złocieńca,
- interpretacji z dnia 6 października 2023 r. znak RBP.310.1.2023 wydanej przez Burmistrza Gminy Brok,

organy podatkowe w pełni podzieliły stanowisko Wnioskodawcy, iż w przypadku analogicznych stacji ładowania pojazdów elektrycznych opodatkowaniu podlega wyłącznie część budowlana (np. fundament bądź betonowa płyta parkingowa).

Dodatkowo należy wskazać, że tak zaprezentowany pogląd posiada również odzwierciedlenie w licznych orzecznictwie sądów administracyjnych. Przykładowo należy wskazać m.in. na następujące wyroki:

- wyroki WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. sygn. akt I SA/Gl 1542/22, I SA/Gl 1540/22, I SA/Gl 1537/22, w których skład orzekający podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na

fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”;

- wyrok WSA w Gdańsku z dnia 7 marca 2023 r. sygn. akt I SA/Gd 1071/22, w którym to orzeczeniu wyraźnie zaakcentowano, że „ustawodawca rozróżnia jako budowle części budowlane urządzeń technicznych, a co za tym idzie - a contrario - nie uznaje za budowle pozostałych części tych urządzeń”;
- wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2022 r. sygn. akt I SA/Wr 892/21, gdzie w uzasadnieniu sąd podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane”;
- wyrok WSA w Gliwicach z dnia 28 lutego 2022 r. sygn. akt I SA/Gl 1173/21 oraz z dnia 23 listopada 2021 r. sygn. akt I SA/Gl 959/21, gdzie sąd zaznaczył, iż „jeśli urządzenia takie posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie techniczne posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”;
- wyrok NSA z dnia 22 grudnia 2020 r. sygn. akt II FSK 2231/18 wskazujący, iż „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”;
- wyrok NSA z dnia 10 grudnia 2019 r. sygn. akt II FSK 172/18, w którym zaakcentowano również, że „odtąd jako budowla opodatkowaniu podlegają obiekty budowlane niebędące budynkami lub obiektami małej architektury wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych. Nie podlegają natomiast opodatkowaniu urządzenia techniczne, chyba że są to urządzenia techniczne wolnostojące. Jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”;
- wyrok NSA z dnia 31 stycznia 2019 r. sygn. akt II FSK 123/17, w którym to wyroku ponownie zaakcentowano, iż „mając na uwadze granice ściśle określone przez stan faktyczny, opisany przez spółkę we wniosku o interpretację uznać należy, że w stanie prawnym obowiązującym od dnia 28 czerwca 2015 r., elektrofiltry oraz instalacje odsiarczania spalin, jeżeli stanowią urządzenia techniczne (i nie są ani wolnostojące, ani nie stanowią części budowlanej urządzeń technicznych), nie mogą być uznane ani za obiekty budowlane na gruncie przepisu art. 3 pkt 1 P.b., ani za urządzenia budowlane na podstawie art. 3 pkt 9 P.b. W tej sytuacji rozważać można jako przedmiot opodatkowania, jedynie części budowlane urządzeń technicznych, czyli budowle, zgodnie z art. 3 pkt 3 P.b., co przyznaje sama spółka”.

Z uwagi na fakt, że ustawodawca na gruncie ustawy PoN za budowlę uznaje również urządzenie budowlane zdefiniowane przez ustawę PB, należy przytoczyć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. akt P 33/09, w którym to podkreślono, że PoN mogą być objęte tylko takie urządzenia budowlane, które:

- zostały wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 9 ustawy PB, a zatem „przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki”, a także
- inne urządzenia techniczne, które nie są wymienione w treści art. 3 pkt 9 ustawy PB, pod warunkiem, że zapewniają możliwość użytkowania obiektu budowlanego będącego budowlą zgodnie z jego przeznaczeniem.

Mając na uwadze wyżej przytoczone orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, które cytowane jest w najnowszych orzeczeniach sądów administracyjnych (por. m.in. wyrok NSA z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. akt III FSK 257/22 czy uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2022 r. sygn. akt III FPS 2/22) stwierdzić należy, że opisana we wniosku przez Wnioskodawcę stacja nie spełnia przesłanek uznania jej za urządzenie budowlane. Po pierwsze, stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie zostały wprost wskazane w art. 3 pkt 9 ustawy PB. Po drugie, nie spełnia ona funkcji służebnej w stosunku do obiektu budowlanego. Nie sposób przyjąć, aby to stacja ładowania składająca się z poszczególnych elementów technicznych zapewniała możliwość użytkowania fundamentu lub podobnej powierzchni (w przedstawionym zdarzeniu przyszłym występujących jako obiekt budowlany) zgodnie z jego przeznaczeniem. Przeciwnie, to ten fundament będzie zapewniał, aby urządzenie techniczne w postaci stacji ładowania pojazdów mogło być używane zgodnie z przeznaczeniem.

Okoliczność, że opisana przez Spółkę stacja ładowania nie stanowi urządzenia budowlanego w rozumieniu ustawy PB, został potwierdzony w otrzymanych przez Spółkę wskazanych wyżej interpretacjach. Przykładowo, w tym zakresie Burmistrz Gminy Brok w interpretacji indywidualnej z dnia 6 października 2023 r. znak RBP.310.1.2023 stwierdził, że „opisana we wniosku przez wnioskodawcę stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie została wprost wskazana jako urządzenie budowlane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane, nie sposób przyjąć aby stację ładowania zakwalifikować jako urządzenie budowlane, a tym samym jako budowlę na gruncie ustawy o podatkach i lokalnych”.

Argumentacja przedstawiona przez Spółkę znajduje również potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie. Przykładowo należy wskazać m.in. na:

- wyroki WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. sygn. akt I SA/Gl 1542/22, I SA/Gl 1540/22, I SA/Gl 1537/22, w których skład orzekający wskazał, że „w rozpatrywanej sprawie trudno uznać, by Instalacja Odsiarczania Spalin, jak i elektrofiltry, pełniły rolę służebną wobec fundamentu, na którym zostały posadowione, bowiem to części budowlane (fundamenty i podpory) pełnią wobec nich taką funkcję. Nie można więc zasadnie wywodzić, że stanowią one "urządzenie budowlane", ani też wolno stojące instalacje lub urządzenia (z uwagi na posadowienie ich na fundamencie) w ujęciu P.b., a co za tym idzie przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości. To zaś oznacza, że jedynie fundamenty pod nimi stanowią budowle podlegające opodatkowaniu”,
- wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2022 r. sygn. akt III FSK 740/22 wskazujący, iż „zasadny wobec tego jest wniosek, że stacje transformatorowe zapewniają możliwość użytkowania pozostałych elementów zespołu prądotwórczego, zgodnie z ich przeznaczeniem, a nie części budowlanej tej instalacji. To raczej – jak zauważył NSA – część budowlana infrastruktury fotowoltaicznej służy zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania elementów prądotwórczych, jak panele, a nie odwrotnie. Z tego punktu widzenia i z perspektywy ustawy podatkowej, części budowlane instalacji fotowoltaicznej oraz panele i falowniki stanowią odrębne obiekty, z których tylko pierwszy kwalifikowany jest do budowli objętych podatkiem od nieruchomości. Skoro wobec tego panele fotowoltaiczne oraz falowniki nie są traktowane jako budowla w świetle art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 3 p.b., to powiązane z nimi użytkowo stacje transformatorowe, tworząc razem zespół prądotwórczy, nie mogą zostać uznane za urządzenia budowlane w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 9 p.b” (wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2022 r. sygn. akt III FSK 740/22),
- wyrok WSA w Gliwicach z dnia 28 lutego 2022 r. sygn. akt I SA/Gl 1173/21, gdzie skład orzekający zaznaczył, że „stąd w orzecznictwie sądowoadministracyjnym wypracowano pogląd, że o urządzeniu można mówić wówczas, gdy istnieje już pewien nośnik w postaci obiektu lub budowli, z którym dane urządzenie pozostaje w funkcjonalnym związku i na którym ma być zainstalowane”,

- wyrok NSA z dnia 22 października 2014 r. sygn. akt II OSK 956/13 również akcentujący konieczność występowania związku funkcjonalnego pomiędzy urządzeniem technicznym a obiektem budowlanym „jak wynika z powyższej definicji charakterystyczną cechą urządzenia budowlanego jest jego funkcjonalny związek z obiektem budowlanym. Urządzenia techniczne niezwiązane funkcjonalnie z obiektem budowlanym, a służące innym celom, nie mogą być uznane za urządzenia budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 9. (...) stąd w orzecznictwie sądowoadministracyjnym wypracowano pogląd, że o urządzeniu można mówić wówczas, gdy istnieje już pewien nośnik w postaci obiektu lub budowli, z którym dane urządzenie pozostaje w funkcjonalnym związku i na którym ma być zainstalowane”.

Podsumowując, zdaniem Spółki w tak opisanym zdarzeniu przyszłym za budowlę w rozumieniu ustawy PoN powinien zostać uznany wyłącznie fundament bądź podobna powierzchnia opisana w zdarzeniu przyszłym (np. betonowa płyta parkingowa, do której stacja będzie przymocowana). Stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie zostały wymienione zarówno w art. 3 pkt 3 ustawy PB, w innych przepisach tej ustawy, jak również w załącznikach do niej – a tym samym nie mogą być uznane za budowlę. Mając na uwadze, że urządzenia te będą posadowione na fundamencie bądź elemencie budowlanym (np. betonowej płycie parkingowej), bezsprzecznym jest, iż w zależności od okoliczności to ten fundament bądź podobna powierzchnia będzie podlegać wyłącznie opodatkowaniu. Nie sposób również przyjąć, aby stacje ładowania zakwalifikować jako urządzenie budowlane, a tym samym jako budowlę na gruncie ustawy PoN. Brak jest wskazania w art. 3 pkt 9 ustawy PB stacji ładowania pojazdów elektrycznych. Urządzenia te nie będą również występowały w roli służebnej do obiektu budowlanego, ponieważ to fundament bądź podobna powierzchnia, np. betonowa płyta parkingowa (stanowiące budowlę w opisanym stanie faktycznym) będą zapewniały możliwość ich użytkowania zgodnie z przeznaczeniem.

Prezydent Miasta Łodzi uznał, że stanowisko przedstawione we wniosku w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości stacji ładowania pojazdów elektrycznych w świetle art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.) – jest nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.; zwanej dalej u.p.o.l.) opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: 1) grunty, 2) budynki lub ich części oraz 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Pojęcie „**obektu budowlanego**” zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 682 z późn. zm.; dalej u.p.b.) jako budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

W świetle art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. „**budynek**” to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Zatem na podstawie art. 3 pkt 2 w związku z art. 3 pkt 1 u.p.b. poprzez „budynek” należy rozumieć obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Z kolei w świetle art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. „**budowla**” to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Zatem na podstawie art. 3 pkt 2 w związku z art. 3 pkt 1 u.p.b. poprzez „budowlę” należy rozumieć obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

W świetle art. 3 pkt 3 u.p.b. do katalogu „budowli” należą obiekty budowlane niebędące budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Ponadto na gruncie art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. do kategorii budowli należą również urządzenia budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewniają możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. W świetle art. 3 pkt 9 u.p.b. pod pojęciem „**urządzenia budowlanego**” należy rozumieć urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. Z powyższej definicji wynika, że urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego będzie kwalifikowane jako budowla w sensie podatkowym po spełnieniu dwóch ustawowo określonych warunków. Po pierwsze warunek związania tego urządzenia z obiektem budowlanym, a po drugie warunek zapewnienia możliwości użytkowania tego obiektu zgodnie z przeznaczeniem.

Reasumując, budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 1 oraz art. 3 pkt 9 u.p.b. jest każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, w tym budowla wskazana w art. 3 pkt 3 u.p.b., wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych, oraz urządzenie techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Sposób, w jaki należy interpretować pojęcie budowli na gruncie art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., był przedmiotem interpretacji w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. akt P 33/09, na który powołał się również Wnioskodawca w swoim stanowisku. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny „za budowle w rozumieniu u.p.o.l. można uznać:

- 1) jedynie budowle wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową,
- 2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej, co – jeżeli omawiane urządzenia nie zostały wskazane expressis verbis – wymaga wykazania, że zapewniają one możliwość użytkowania obiektu budowlanego zgodnie z jego przeznaczeniem, z wyłączeniem jednak:

(1) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci budowli w rozumieniu u.p.b., które to obiekty budowlane nie dają się zakwalifikować jako budowle w ujęciu u.p.o.l., oraz (2) urządzeń budowlanych związanych z obiektami budowlanymi w postaci obiektów małej architektury, przy zastrzeżeniu, że urządzeniami budowlanymi w rozumieniu u.p.b. nie są instalacje,

mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”.

Należy zaznaczyć, że wyrok TK został wydany w stanie prawnym obowiązującym do dnia 27.06.2015 r., gdy zmianie uległa definicja obiektu budowlanego mająca bezpośredni wpływ na definicję budowli. Przepis art. 3 pkt 1 u.p.b. stanowił wówczas, że „obiektem budowlanym” jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych; a) budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, b) budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, c) obiekt małej architektury. Natomiast od dnia 28.06.2015 r. „obiektem budowlanym” jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Na podstawie jednoznacznego zapisu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. do kategorii budowli na gruncie prawa podatkowego należą budowle wskazane w art. 3 pkt 3 u.p.b., do których ustawodawca zaliczył m.in. wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, części budowlane urządzeń technicznych oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, a także urządzenia budowlane wskazane w art. 3 pkt 9 u.p.b.

Ponadto na podstawie wyroku TK do kategorii budowli należą budowle wymienione wprost w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, a w celu ustalenia zakresu pojęciowego poszczególnych rodzajów budowli, które nie zostały zdefiniowane w ustawie Prawo budowlane, należy odwołać się do przepisów innych aktów prawnych rangi ustawowej regulujących daną materię.

We wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego Wnioskodawca zawarł twierdzenie, w oparciu o które zbudował swoje stanowisko, powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych dotyczące innego rodzaju obiektów, że „w art. 3 pkt 3 ustawy PB ustawodawca nie wymienił wprost stacji ładowania pojazdów elektrycznych, co istotne również w pozostałych przepisach tej ustawy, jak również w załącznikach taki rodzaj obiektu nie został wskazany jak budowla”.

Analiza przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane prowadzi do odmiennych wniosków, bowiem ustawodawca w kilku przepisach odniósł się wprost do stacji ładowania w rozumieniu art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, tj. art. 29 ust. 1 pkt 25, art. 29a i art. 43.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 25 u.p.b. nie wymaga decyzji o pozwoleniu na budowę, natomiast wymaga zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 (tj. zgłoszenia budowy lub wykonywania innych robót budowlanych) budowa stacji ładowania, w rozumieniu art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, z wyłączeniem infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 3 tej ustawy.

W świetle art. 29a u.p.b. budowa przyłączy, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 23, lub stacji ładowania, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 25, wymaga sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Do budowy, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy prawa energetycznego albo o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i

zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli inwestor dokonał zgłoszenia, o którym mowa w art. 30.

Na podstawie art. 43 u.p.b. obowiązkiem geodezyjnej inwentaryzacji powykonawczej, o której mowa w ust. 1, podlegają budynki, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 16 lit. b, oraz stacje ładowania, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 25.

Stosując wykładnię Trybunału Konstytucyjnego zawartą w wyroku z dnia 13 września 2011 r. sygn. akt P 33/09, zgodnie z którą „o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”, należy odnieść się do ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. elektromobilność i paliwa alternatywne (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 875 z późn. zm.; dalej u.e.p.a.), do której odsyła sama ustawa Prawo budowlane. W świetle art. 2 pkt 27 ww. ustawy stacja ładowania to:

- a) urządzenie budowlane obejmujące co najmniej jeden punkt ładowania o normalnej mocy lub punkt ładowania o dużej mocy, związane z obiektem budowlanym, lub
- b) wolnostojący obiekt budowlany z zainstalowanym co najmniej jednym punktem ładowania o normalnej mocy lub punktem ładowania o dużej mocy

- wyposażone w oprogramowanie wykorzystywane do świadczenia usługi ładowania, wraz ze stanowiskami postojowymi, których liczba odpowiada liczbie punktów ładowania umożliwiających jednocześnie świadczenie tej usługi, oraz, w przypadku gdy stacja ładowania jest podłączona do sieci dystrybucyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, instalacją prowadzącą od punktu ładowania do przyłącza elektroenergetycznego.

Z przedstawionego zdarzenia przyszłego wynika, że Wnioskodawca planuje rozszerzyć zakres prowadzonej działalności o stacje ładowania pojazdów:

- c) posadowione na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji,
- d) przymocowane do powierzchni w postaci betonowej czy żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego.

W skład stacji ładowania wchodzić będą przede wszystkim następujące elementy techniczne: gniazdo ładowania AC, dotykowy wyświetlacz, przewody, czytnik RFID (technologia, która wykorzystuje fale radiowe do przesyłania danych oraz zasilania elektronicznego układu stanowiącego etykietę obiektu przez czytnik, w celu identyfikacji obiektu), obudowa ładowarki z blachy (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia), w środku urządzenia – część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa, celem zapewnienia zasilania w stacji ładowania – przewody zasilające, przechodzące poprzez fundament / powierzchnię pod stacją ładowania.

Na podstawie przedstawionego zdarzenia przyszłego należy uznać, że stacje ładowania pojazdów elektrycznych, o które Wnioskodawca planuje rozszerzyć swoją działalność, będą stanowić wolnostojące obiekty budowlane z zainstalowanym co najmniej jednym punktem ładowania, o którym mowa w art. 2 pkt 27 pkt b ww. ustawy, a zatem należy traktować je jako wolno stojące urządzenia techniczne, które w świetle art. 3 pkt 3 u.p.b. należą do kategorii budowle i do których odnoszą się również przepisy art. 29 ust. 1 pkt 25, art. 29a i art. 43 u.p.b. Do kategorii budowli w świetle art. 3 pkt 3 u.p.b. należą również części budowlane urządzeń technicznych oraz fundamenty pod urządzenia jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. A zatem stacje ładowania pojazdów elektrycznych oraz fundamenty, na których zostaną posadowione, stanowią budowle w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

Należy również zaznaczyć, że skoro art. 2 pkt 27 pkt b u.e.p.a., do którego wprost odsyłają przepisy u.p.b., stanowi, że stacja ładowania to wolnostojący obiekt budowlany, a na gruncie art. 3 pkt 1 u.p.b. wyróżniamy trzy kategorie obiektów budowlanych,

tj. budynek, budowlę i obiekt małej architektury, zaś stacja ładowania nie stanowi ani budynku ani obiektu małej architektury, zatem należy zakwalifikować ją jako budowlę.

Ponieważ pytanie zawarte we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczyło kwestii opodatkowania podatkiem od nieruchomości stacji ładowania pojazdów elektrycznych, czyli przedmiotu opodatkowania, interpretacja podatkowa została wydana z uwzględnieniem art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., z pominięciem art. 3 ust. 1 pkt 1 dotyczącego podatnika oraz art. 4 ust. 3 dotyczącego podstawy opodatkowania dla budowli.

Odnosząc się do przywołanych przez Wnioskodawcę indywidualnych interpretacji podatkowych wydanych przez Wójta Gminy Chodzież, Burmistrza Złocieńca i Burmistrza Gminy Brok należy zauważyć, że zgodnie z art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa stosownie do swojej właściwości. Samorządowy organ podatkowy nie jest zatem związany stanowiskiem wyrażonym przez inne samorządowe organy podatkowe w wydanych przez nie interpretacjach indywidualnych.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania interpretacji.

Na niniejszą interpretację stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 90 – 434 Łódź, w dwóch egzemplarzach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 i art. 47 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres Urzędu Miasta Łodzi, Departament Finansów Publicznych, Wydział Finansowy, ul. Sienkiewicza 5, 90 – 113 Łódź.